

KUNST & kritikk

SELVPORTRETET: Elise Storsveen

– Hva ser vi på bildet?

– Et foto fra en serie polaroider jeg gjorde mens jeg var student på Kunstakademiet for over 20 år siden. Det er ikke et forsøk på å si noe om meg, men resultat av at det er raskere og mer praktisk å benytte seg selv enn å involvere andre mens man prøver seg frem i kunsten.

– Hva tenker du om selvportrettet som sjanger?

– Jeg synes hverken portretter eller selvportretter er særlig interessante. Er vel mer interessert i de store historiene enn det navlebeskuende selvportrettet. Men det er jo helt klart laget mange gripende, underlige og avslørende kunstverk innenfor rammen av portretter, både de konkrete og gjenkjennbare og de som krever at man tolker bildet i mer overført betydning av «selvet».

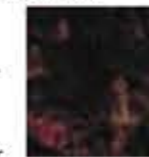

Vil ha dansk filial

Bergenserens Erlend Høyersten, som er direktør for AROS-museet i Aarhus på Jylland, ser for seg at Nasjonalgalleriet kan bli en filial av det danske museet. Han har nå bedt kulturminister Linda Hofstad Helleland (H) om et uformelt møte for å drøfte ideen, skriver Aftenposten. – Jeg vil også ta kontakt med en del sentrale private kunstsamlere, og ser for meg at Nasjonalgalleriet i fremtiden kan bli en mellomting mellom museum og kunsthall, sier Høyersten.

STAVANGER: På visningsstedet Studio 17 kan man fra torsdag til søndag denne helgen se Aleksander Johan Andreassen «The Apology». Utstillingen tar utgangspunkt i Ralph Waldo Emersons dikt med samme navn fra 1847.

” Han bør komme seg hjem, og bli enten ny direktør eller ny styreleder i Nasjonalmuseet.

FREDRIK TORP I AKSJONEN REDD NASJONALGALLERIET TIL AFTEPOSTEN. SVAR PÅ ERLEND HØYERSTENS UTSPILL OM AT NASJONALGALLERIET BØR BLI DEL AV DET DANSKE MUSEET AROS.

Galleri Semmingsens utstilling med grafiker Terje Resell kan fremkalle en viss hodepine. Men den er av den gode sorten.

Under nålen, under streken

Tommy Olsson
KUNST

Terje Resell
koldnål/ etsning
Galleri Semmingsen, Oslo
Står til 11. desember.

ANMELDELSE

Terje Resells bilder er av typen det tar mye lengre tid å bli lei av enn de tar å lage.

Grafikk tilhører ikke en tapt tid, vet dere. Tid fungerer ikke sånn, og vi har i noen år sett en økende interesse for medier og metoder vi lenge kun forholdt oss til i ventrommene til tannlegen og urologen. De håndverksbaserte sakene, de som krever i hvert fall et minimum av faktisk arbeidsinnsats for å bli til noe. Noen vil ha det til å være en konservativ tilbaketrekking og generasjonsbetinget forkastelse av konseptkunsten, andre peker på at det er bevegelser som har foregått hele tida. Andre igjen – og jeg er en av dem, har notert seg hvordan samtidskunsten og kunsthåndverket gradvis har forflyttet seg så tett opp til hverandre at skillelinjen

FAKTA

Terje Resell:

- Norsk kunstner og grafiker, født 1949 i Oslo. Bor og arbeider i Fredrikstad.
- Utdannet ved Statens Håndverks- og Kunstindustri-skole i Oslo.
- Har hatt separatutstillinger på blant annet Kunsternes Hus (1977), Tromsø kunstforening (1989) og Soli Brug (2006).

snart vil virke unaturlig.

Men lite av dette har egentlig med grafikk å gjøre. Grafikken har hele tiden vært en solid størrelse på billedkunstens banehalvdel, men i de siste par rastløse og nervøse tiår er det også sånn at det har vært en særdeles sær ting å drive med. Fra det øyeblikket videoen plutselig sprenget seg inn som det eneste virkelig reelle mediet, og frem til internett ble en hip arena for tidsbaserte prosjekter, handlet nær sagt alt om den øyeblikkelige tilgjengeligheten.

Det er ganske enkelt ikke tid til, eller i det hele tatt nødvendig, å sitte og tukle noe særlig med ting selv når man før eller siden må forholde seg til en internasjonal karriere. Grafikk blir et håpløst datert medium i en sånn situasjon. Si hva du vil, men det tar djevelsk lang tid å få de tingene ferdig, og en internasjonal karriere kan du bare droppe med en gang – det er ikke akkurat sånn at resten av verden skriker etter grafikk. Ennå.

Men i en verden basert på årsak og virkning, der tilstrekkelig mange gjør

ØKONOMISK SYMBOLSPRÅK: «The Child» viser et barn sammen med to skikkelser som ligner trestammer med greier til armer.

jobben sin, vil ikke mediet spille noen rolle i lengden, så lenge det man lager er vesentlig.

Og det er nå jeg tenkte jeg skulle si noe om denne utstillingen på Galleri Semmingsen. Terje Resell har jeg, typisk nok, ikke hørt om tidligere – han er tross alt grafiker. Og det er noe jeg skammer meg litt over etter å ha sett denne utstillingen.

Men bare litt, siden det er uunngåelig at det aller meste passerer under radaren til en utslitt, lavtlønnet kritiker som går glipp av både fester og avtaler fordi kalenderen er blitt svart av notater. Alle skjønner at de plutselige narkoleptiske kollapsene før eller siden må komme. Men det er verdt det, fordi jobben min er å forholde meg til sånt som dette. Men, dette handler altså ikke om meg.

Det handler om disse bildene, som er av den typen du aldri blir ferdig med. Det vil ta mye lengre tid å se seg lei på dem enn det har tatt å lage dem – og det er altså ikke gjort mellom to kopper kaffe. Særlig hvis man innser at det man først oppfatter som noen detaljer i pastell eller akvarell er en etset plate (og akkurat det er ganske forstyrrende, fordi det ser i begge tilfeller ut som manuell fargelegging, men er det altså ikke, og det gir meg litt hodepine å tenke på det).

Alle bilder er ellers tilsynelatende enkle å forholde seg til. Det er ingen uvedkommende detaljer, og bakgrunnen er konsekvent offwhite. Ikke noe frodig overskudd av detaljer her. Men nettopp derfor oppstår det fort intense sammenhenger.

Vi kan begynne med streken, som er markant på samme måte som kalligrafi. Den kan se ut til løpe ut fra aktegningens nervøse registrering og går halvveis inn i et litterært narrativ. Det er ikke uten grunn jeg tenker sånn. Det er menneskekroppen, eller tegnet for den, som dominerer her, og det er menneskesinnet som avgjør et fokuseringspunktet.

Noen ganger understrekes visse partier av kroppen med en fetere strek, og preges bildene av en veldig økonomisk form for symbolspråk. Nesten umerkelig, men bare nesten. For eksempel i et arbeid som «The Child» som viser en barneskikkelse der streken går i gult, på kanten til gull. Over barnet henger det man kan tenke seg er foreldrene som to trestammer

TRANSFORMASJON: i konstant endring.

der armene er greiner. Fargen ser ut til å renne i en utvisket gråtone. Og det er akkurat sånn tida fungerer. Og det er også sånn utstillingen fungerer, skikkelsene befinner seg i en tilstand av kontinuerlig transformasjon og er underkastet så vel huden som hverandres tilstedeværelse.

Noe som jo i like høy grad gjelder de av oss som tuser rundt og ser på dem. Ja, faktisk også de som ikke gjør det. Men i bildene er det ganske enkelt ikke noe annet som forstyrrer – det er det som oppstår når alt uvesentlig er rensket vekk.

Man går seg vill, man absorberer en annen person, man blir eldre, forholder seg til de som ikke lenger er til stede. Man blir absorbert av en tredje person, før man konsentrerer seg om å bare være til stede, og rett som det er får man barn.

Det er vanskeligere enn det høres ut, og jeg merker også den sjeldne følelsen av å ikke ha ord nok, selv om det burde holde med å si «Ja, fordi det å gi dette tid åpner for å faktisk se tid».

Og dette har dessuten den fortvilt sjeldne kvaliteten av å være noe du bare kan oppnå ved å gi noe nok tid – en dirrende tilstand der hver komponent nærmer seg en form for (og jeg bruker ikke dette ordet lett) perfektjon. Eller, hvis jeg skal være mer nøktern: Det gir deg fornemmelsen av at noe slikt faktisk er innenfor rekkevidde. Og det er jo det. Hele tida faktisk.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no

Kunst i prosess

Tommy Sørbø
FOR ØVRIG...

Det er få ting jeg blir mer latterpint av enn når kunstnere forklarer at kunsten deres er en prosess.

Ikke fordi jeg har noe prinsipielt imot verken ordet eller det ordet viser til, men fordi kunstnerne later til å tro at dette er en viktig saksopplysning.

Ja, at det faktisk er nokså interessant, for ikke å si oppsiktsvekkende, at kunsten deres er prosessuell, prosessorientert og prosessbasert.

Som om kunsten deres på den måten sto i opposisjon til resten av samfunnet, og var et sted for fornyelse, omveltning og frihet.

Men når arbeidslivet, familielivet, bylivet, samfunnslivet, ja livet i sin alminnelighet også er en prosess, hvordan skulle kunsten da kunne være et sted for noe annet?

Så dream on, kjære prosessualister, aksjonister, action-paintere, situasjonister, ny- og gammel-dadaister, anarkoaksjonister, motherfuckister, intervensjonister, stuntpoeter og julemedister!

For det er år og dag siden dere var sand i maskineriet. I dag er dere olje i det.

Hvilket maskineri? Den økonomiske liberalismen naturligvis, alt det som gjør verdier om til varer, og som nettopp livnæres av hylden til det fleksible, flytende og flyktige.

Og kanskje er det like greit. For bortsett fra de siste hundre og femti årene, har jo som regel kunsten alltid støttet det bestående.

Den eneste forskjellen på nå og da, er at fortidens kunstnere var klar over det.

Tommy Sørbø
kunst@klassekampen.no

OVERRASKENDE DETALJER: Etter å ha sett Terje Resells bilder på Galleri Semmingsen kan man ende opp med å skamme seg over at man ikke har hørt om ham før. ALLE FOTO: TERJE RESELL, GALLERI SEMMINGSEN